

మహానగరం కథలు

-వేదుల సుభద్ర

మహానగరం కథలు

ఢిల్లీ, బొంబాయి, బెంగుళూర్, హైదరాబాదు, లండన్, పారిస్, న్యూయార్క్.. పేరేదైనా, స్వదేశమైనా, విదేశమైనా. ఉన్నది ఎక్కడైనా, తీరు, తెన్ను ఒకటే.. ఆకాశాన్నంటే మేడలూ. ఇబ్బుడి ముబ్బిడిగా పెరుగుతున్న వాహనాలూ, జనాభా, మారుతున్న ప్రజలూ, తరుగుతున్న వనరులూ మానవతా విలువలూ, రోజురోజుకీ చేరుతున్న ఊహకందని మార్పులూ, ఎటువైపో తెలియని జీవన పయనాలు వెరసి. గజిబిబి బ్రతుకుల ఉరుకుల పరుగులతో .. మహానగరాలన్నీ "యమహా" నగరాలవుతున్నాయి.

కాలుష్యమూ, యాంత్రికీకరణా, మెటీరియలిజమూ, స్వార్థమూ, మనుష్యులమధ్య పెరుగుతున్న దూరాలూ, ఆర్థికసంబంధాలే జీవిత సంబంధాలనుకునే రోజులూ ... ఇవేనా నగరాలలోకనిపించేది? ఇంతకు మించి మరేమీ లేదా? కాదు.. తరచి చూస్తే ఆవేశాలూ, ఆనందాలూ, పురోగమనాలూ, బాంధవ్యాలూ, పోటీ తత్వాలూ, గెలుపిచ్చే సంతోషాలు. పంచుకుంటే పెరిగే సుఖాలూ మాట విరుచుకుంటే మిగలని సంబంధాలూ, వెతలే కాదు.. కతలూ కనిపిస్తాయి..

అత్యంత సంపన్నలూ, అతి నిరుపేదలూ కలిసి ఆకాశమనే ఇంటికప్పుకింద కలిసి చేసే సహజీవనాలే మహానగరాలు. ఓపికుండి వింటే సాలభంజికలని మించి చెప్పే కథా సాగరాలు. నిత్యం మారుతున్న మన రోజువారీ జీవన చిత్రాలు.. ఈ మహానగరం కథలు..!!

మర్షిని

"నిన్నటిదాకా వెళ్ళనన్నావు కదూ! ఇంతలోనే మార్పుకున్నావే నీ నిర్ణయం?" అడిగింది అనఘ.. మౌనంగా కూర్చున్న మెర్షీ మాట్లాడలేదు.

కళ్ళజోడు తీసి ముఖం పేపర్ నేపిన్ తో తుడుచుకుంది.

అభావంగా ఉన్న ఆమె ముఖం. తడిగా మెరుస్తున్న కళ్ళు.

మెర్షీ చిన్న ముఖం లో ముందుగా ఆకట్టునేవి తన పెద్ద కళ్ళే.

బాదం పప్పు ఆకారంలో ఉండే అందమైన నల్లని కళ్ళు, ఆపైన మెత్తటి ఆమె సిల్వీ హాయిర్. భుజాలదాకా కత్తిరించిన మెరిసే నల్లటి జుట్టు..

కళ్ళు తిప్పుతూ మాట్లాడుతూ ఉంటుంది మెర్సీ. ఆమె అలా మాట్లాడినప్పుడల్లా ఆమె జుట్టు సిల్వీ దారాల్లా ఊగుతూ ఉంటుంది. చక్కటి మాట తీరు, నిదానంగా ఉండే విధానం.. ఆమెని చూడగానే ఎవరైనా ఇష్టపడతారు.

అమర్ కూడా అంతే. ఇద్దరూ కలిసి పనిచేసేవారు బెంగుళూరులో. ఏ రకంగా చూసినా వాళ్ళిద్దరికీ కలిసే విషయం ఒక్కటి కూడా లేదు, విభిన్న ధృవాలు ఆకర్షించబడడం లో ఆశ్చర్యం లేదుగా అలాగే జరిగింది వాళ్ళ విషయంలో.

అమర్ చాలా సాంప్రదాయబద్ధమైన కన్నడ మధ్య బ్రాహ్మణ కుటుంబంలో పుట్టాడు. వారిది ఉడుపి దగ్గరలో ఉన్న ఒక పల్లెటూరు. తల్లితండ్రులిద్దరికీ బాగా ఆచారం ఎక్కువ, మడీ, తడీ ఉన్న ఇల్లు. ఇప్పటికీ అతని తల్లి మడి కట్టుకుని వంట వండుతారు. పూజా, పునస్కారాలు, ఉపవాసాలు, వ్రతాలు బాగా ఎక్కువ.

మెర్సీ వాళ్ళది బెంగాలీ క్రిస్టియన్ కుటుంబం. ఆమె తండ్రి ఆర్మీలో పనిచేయడం వల్ల అస్తమానూ తిరుగుతూ ఉంటే చదువులు పాడవుతాయని మెర్సీని, ఆమె అక్క మాగీని బోర్డింగ్ స్కూల్లో ఉంచారు. చిన్నప్పటినుంచీ అక్కడ పెరగడం వల్లనైతేనం, స్వతహాగా తన స్వభావం వల్లనైతేనే మెర్సీ కి మొదటినుంచీ అన్ని పనులూ స్వయంగా చేసుకోవడం, స్వతంత్రంగా తన నిర్ణయాలు తాను తీసుకోవడం అలవాటు. ఆమె ఏది మాట్లాడినా దాంట్లో స్పష్టత ఉంటుంది, చేసే ప్రతీ పనిలోనూ నిబద్ధత ఉంటుంది.

ఉద్యోగరీత్యా బెంగుళూరు వచ్చేవరకూ చదువూ, తన కుటుంబమూ తప్ప ప్రపంచం పెద్దగా తెలియని అమర్ మెర్సీ లో ని ఈ లక్షణాలు చూసేఆమె పట్ల ఆకర్షితుడయ్యాడు.

ఆ అమ్మాయి ఒక్కరే చిన్న ఫ్లాట్ తీసుకుని ఉండడం, కార్ నడుపుకుటూ రావడమూ అతనికి ఆశ్చర్యంగా ఉండేది మొదట్లో.

బెంగుళూర్ లోని జయనగర్ లో ని తన మేనమామ గారింటినించి ఆఫీసుకి చాలా దూరమైనా రోజూ కష్టపడి వెళ్ళేవాడు. ఆఫీస్ కి దగ్గరలో ఉంటానని చెప్పలేకపోయాడు. అంతే కాదు రోజూ మావయ్య భార్య ఇచ్చే డబ్బా తెచ్చుకునేవాడు, ఆవిడని బాధ పెట్టడం ఇష్టం లేక.

ఇద్దరూ మొదటిసారి కలిసింది ఆఫీస్ పార్టీలో.

మెర్సీ ఒక డాన్స్ చేసింది ఆ పార్టీలో, అమర్ కి అదెంతో నచ్చింది.

అందరూ వెళ్ళి ఆమెకి అభినందనలు చెప్తూ ఉంటే, ఆరాధనగా చూస్తూ ఉండి పోయాడు.

మెర్సీ ఫ్రం హెచ్. ఆర్ అన్న పేరు గుర్తుంది. ఎందుకో తొలిచూపులోనే మెర్సీ అమర్ కి బాగా నచ్చింది. వాళ్ళ టీములోకి కొత్త వాళ్ళు కాలసి వచ్చినప్పుడు ఆమె సహాయం చేసేది. అలా మొదలయింది వాళ్ళ పరిచయం. ఎవరితోనూ ఎక్కువ మాట్లాడని అమర్ అమ్మాయిలంటే మరీ ముడుచుకుపోయేవాడు. ఇంట్లో అమ్మ తప్ప మరో స్త్రీ తెలీదు, స్కూల్, కాలేజీల్లో కూడా తక్కువే. అందుకే అమ్మాయిలతో ఎలా ఉండాలో, ఏం మాట్లాడాలో తెలిసేది కాదు, ఎవరైనా పలకరిస్తే అవసరమైనంత మేరకు అతి కష్టమీద సమాధానం చెప్పేవాడు. అంతే, ఆపైన తన పని తను చేసుకోవడం.

అలాంటివాడికి మొదటిసారి మెర్సీని చూడగానే ఈ అమ్మాయితో పరిచయం చేసుకుంటే బావుంటుందని అనిపించింది.

ఆమె గురించి తెలిసిన అతనికి మరింత ఉత్సుకత కలిగింది. ఆఫీస్ క్విజ్ ప్రోగ్రాం లో ఎప్పుడూ తనకే మొదటి బహుమతి అని, కథక్ నృత్యం నేర్చుకుంది కనక చక్కగా నర్తిస్తుందని, పని ఎంతో చక్కగా చేస్తుందని ఇలా ఎన్నో మంచి మాటలు విన్నాడు మెర్సీ గురించి.

తనకున్న సహజసిద్ధమైన బిడియాన్ని నెమ్మదిగా అధిగమించి ఆమెతో పరిచయం చేసుకున్నాడు ఆఫీస్ పిక్నిక్ లో. అలా మొదలయిన పరిచయం ప్రణయంగా మారడానికి ఎక్కువ సమయం పట్టలేదు కానీ పరిణయానికి దారి తియ్యడం మాత్రం ఒకపట్టాన సాధ్యం కాలేదు.

ఇంట్లో చెప్పడానికే అమర్ భయపడ్డాడు.

ఏదైనా సూటిగా మాట్లాడే మెర్సీ ' మన విషయం ఇంట్లో చెప్పడానికే భయపడితే ఎలా అమర్? నేను మా అమ్మవాళ్ళకి ఈ వారమే చెప్పేస్తాను. వాళ్ళు అవునంటారనే నా నమ్మకం, ఒక వేళ కాదన్నా ఏం చెయ్యాలో నాకు తెలుసు. ఐ యాం వెరీ క్లియర్ ' అంది.

తమ రెండేళ్ళ పరిచయం లో మెర్సీ స్వభావం పూర్తిగా తెలిసిన అమర్ కి ఆమె మాటలు కొత్తగా ఏమీ అనిపించలేదు కానితన తల్లి తండ్రులతో ఎలా చెప్పాలో తెలీలేదు.

నిప్పు కడిగి పెట్టుకునేంత ఆచారాలున్న ఇంట్లో ఇలాంటి విషయం చెప్పడం ఎలా? అన్నది అతనికి తెలీలేదు. ఇంతలో అనుకోని విధంగా అతనికి ప్రాజెక్ట్ పని మీద అమెరికా వెళ్ళే అవకాశం వచ్చింది.

వెళ్ళేముందు తమ సంగతి అతని తల్లితండ్రులకి చెప్పాలని, వారి నిర్ణయాన్ని బట్టి ఏం చెయ్యాలో చూద్దామని మెర్సీ గట్టిగా చెప్పింది. దానికి తోడు అమెరికా వెళ్ళాలన్న మాట తెలియగానే అతని తల్లితండ్రులు కూడా పెళ్ళి చేసుకుని అమ్మాయిని తీసుకుని వెళ్ళే బావుంటుందన్నారు. నాలుగైదు సంబంధాలు కూడా వచ్చి ఉండడంతో హెచ్చిన ఒత్తిడితో ధైర్యం చేసి చెప్పక తప్పలేదు.

అతను ఊహించినట్టే ఇంట్లో పెద్ద గొడవే అయ్యింది, అది అతను ఊహించినవిధంగా త్వరలోనే కానీ, చాలా ఏళ్ళ తర్వాత కానీ సద్దుమణగలేదు.

నిజం చెప్పాలంటే ఇప్పటివరకూ కూడా.. అన్నీ మెర్సీ మనసులో తాజాగానే ఉన్నాయి..

తమ విషయం అమర్ ఇంట్లో చెప్పిన నాటినించీ ఈనాటివరకూ జరిగిన, జరుగుతున్న విషయాలేమీ ఆమె మర్చిపోలేదు..

"మతి ఉండే మాట్లాడుతున్నావా? ఇది అసలు కుదిరే వ్యవహారమేనా?" అంటూ మండి పడ్డాడు తండ్రి అమర్ చెప్పిన మాట వినగానే.

"శ్రీ కృష్ణా? ఏ జన్మలో ఏ పాపం చేశానో, ఈ మాటలు వినడానికేంకా బతికున్నాను!" గట్టిగా యాభై రెండేళ్ళు లేని తల్లి సుతిమెత్తని మనస్కుడు, గాలివానలో చిగురుటాకులా అల్లాడిపోయాడు అమర్.

"నాకు తెలుసు అమర్, నీవాళ్ళని నువ్వు ఒప్పించనూ లేవు, నొప్పించనూ లేవు. మన పెళ్ళి జరగదేమో! అనిపిస్తోంది. మనిద్దరం మంచి స్నేహితులుగా విడిపోదాం" అంది మెర్సీ స్థిరంగా..

ఆ ఊహా భరించలేనట్టు ఆమె చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. "అలా అనకు మెర్సీ ప్లీజ్!" అంటూ..

"నీ బాధ చూడలేక అలా అన్నాను కానీ నువ్వు లేక నేనుండగలనా?" అందామె అనునయంగా. అతను బలహీనంగా నవ్వాడు..

"ఒకసారి తనని చూసి మాట్లాడితే మీ అభిప్రాయం మారచ్చేమో" అన్నాడు తల్లి తండ్రులతో.

"అవసరమే లేదు. ఈ వివాహానికి మా అనుమతి ఎప్పటికీ ఉండదు" అని ఖరాఖండిగా చెప్పేశారు.

అమెరికా ప్రయాణం దగ్గరపడుతోంది. అమ్మానాన్నల పంతం మరీ గట్టిపడుతోంది.

మెర్సీ తల్లితండ్రులు అమర్ ఉద్యోగం, చదువులాంటి వివరాలు అడిగి వెంటనే సరే అన్నారు. పెళ్ళి ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఎలా చేసుకున్నా ఓకే అన్నారు.

వాళ్ళు ఫోన్ చేస్తే కనీసం పలకరించలేదు అమర్ తల్లితండ్రులు.

అంతకంటే ఏం చెయ్యాలో అర్థం కాలేదు అతనికి.

"ఇంటికి వస్తే మాట్లాడతారేమో?" అన్న మెర్సీ తల్లి ప్రశ్నకి అమర్ మౌనం సమాధానం చెప్పింది. తనమూలంగా వాళ్ళు అవమానపడడం ఇష్టం లేదని.

ఇబ్బంది కరమైన నిశ్శబ్దాన్ని తట్టుకోవడం కష్టంగా ఉంది. తల్లితండ్రుల మనసేమిటో, అందులో ఏముందో తెలీడం లేదు అమర్ కి. ప్రయాణం మరో వారం రోజుల్లోకి వచ్చిందనగా తండ్రి ఒక రోజు..

'నువ్వు వెళ్ళేలోపు ఉడుపి గుళ్ళో నీకు మన దూరపు బంధువులమ్మాయి గీతకూ పెళ్ళి చెయ్యాలని నా సంకల్పం'. అన్నాడు కటువుగా..

ఏం చెప్పాలో తెలీలేదు అమర్ కి..

నెమ్మదిగా చెప్పాడు. "నాన్నా, నేను మీకిదివరకే చెప్పాను. వివాహ విషయం లో నా అభిప్రాయం. దయచేసి మీ నిర్ణయాలని నా పైన రుద్దకండి. మీకు మెర్సీ తో నా పెళ్ళి ఇష్టం లేకపోయినా పరవాలేదు, నేనిలాగే ఉండగలను కానీ మరొకరి జీవితాన్ని నా ప్రేమకు బలి ఇవ్వలేను." అన్నాడు.

"అయితే ఆపిల్లనే చేసుకో, మేము లేమనుకుని, నీకడ్డేముంది? ఆ కృష్ణుడు ఆపుతాడా? మేమాపగలమా?" అంది అమ్మ.

" అంత మాట నువ్వు ఎందుకనాలి అమ్మా! ఒకరికొకరుగా మెలిగిన ఒక కుటుంబం లోని వాళ్ళం. కాదనుకునంత మాత్రాన లేకుండా పోతామా? మీ ఇద్దరూ ఆశీర్వాదిస్తే నేను వెళ్ళేముందు మెర్సీ నే పెళ్ళి చేసుకుంటాను కదా' అన్నాడు.

వాళ్ళేమీ మాట్లాడలేదు. అమర్ అమెరికా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తర్వాత సంవత్సరం అతను వచ్చినప్పుడు మళ్ళీ అడిగాడు, అదే మౌనం, అదే వెటకారం, అదే నిరసన.

ఇటు మెర్సీ కి ఇంట్లో పెళ్ళి చేసుకోమనే ఒత్తిడి పెరగడంతో ఆ ట్రిప్ లో చాలా సింపుల్ గా ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుని అమెరికా వచ్చేశారు. తమ కోడల్ని చూపించడానికి ఇంటికి వెళ్తే వాళ్ళు కనీసం ఆమెని చూడడానికి కూడా ఇష్టపడలేదు సరికదా 'ఇంకెప్పుడూ ఈ అమ్మాయిని మనింటికి తీసుకురాకు, తనకి మనింట్లో ప్రవేశం లేదు' అని ముఖాన తలుపు వేసుకున్నారు.

సినిమాల్లో చూపించినట్టుగా జరుగుతున్న సంఘటలన్నీ మౌనంగా చూడడం తప్ప మరేమీ చెయ్యలేకపోయింది మెర్సీ.

కొత్త దంపతులిద్దరూ అమెరికా వచ్చి తమ సంసారాన్ని ప్రారంభించారు. కాలమే మార్పు తెస్తుందనుకున్నారు కాని ఆ దూరాన్ని కాలం కరిగించలేకపోయింది. రెండేళ్ళకి బాబు, మరో సంవత్సరానికి పాప పుట్టారు. ఎన్నో సార్లు ఫోన్ చేసి పలకరిద్దామని, ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు వెళ్ళి చూసొద్దామని ప్రయతించిన మెర్సీ కి ఎప్పుడూ ఆశాభంగమే ఎదురయింది.

పాపకి మూడేళ్ళున్నప్పుడు మొదటిసారి అమర్ తండ్రి అతని ఫోన్ ఎత్తి మాట్లాడాడు. అమర్ ని, మనవలని తీసుకుని ఇంటికి రమ్మని చెప్పారు. అమర్ దానికి పొంగిపోయి 'వెంటనే వస్తాం నాన్నా!' అంటూ చిన్న పిల్లాడిలా సంబరంగా అంటూ ఉండగానే..

" అమర్ నేనన్నది నీకర్థమయిందిగా, కేవలం నువ్వు, నా మనవలు" అంటూ పెట్టేశారాయన.

ఆయనది చాదస్తమో, మూర్ఖత్వమో, పెద్దవయసో అర్థం కాలేదు. కానీ ఆయన మాటల్లో అర్థం తెలిసి చాలా బాధ పడ్డాడు. మెర్సీ లేకుండా వెళ్ళనని అన్నాడు.

మెర్సీ యే సచ్చచెప్పింది.

" పరవాలేదు అమర్. ఆయన అలా మాట్లాడినందుకు నాకు బాధగానే ఉంది, కానీ ఎవరి అభిప్రాయాలమీదైనా మనకేం కంట్రోల్ ఉంది? కనీసం నిన్ను, పిల్లలని రమ్మన్నారు కదా. నీ తల్లి తండులు నీకు ముఖ్యం, మన పిల్లలకి తాత బామ్మల ప్రేమ అవసరం, ఎంతో ముఖ్యం. చూద్దాం ఇలాగే కొన్నాళ్ళు సాగితే నా పట్ల కూడా వాళ్ళ వైఖరి మారవచ్చేమో. వాళ్ళు పెరిగిన వాతావరణాన్ని బట్టి వాళ్ళకుండే అభిప్రాయాలని తప్పని మనమెలా అనగలం కదా?" అంటూ సచ్చచెప్పి పిల్లలనిద్దరినీ ఇచ్చి పంపించింది.

" నువ్వు ఒక్కరివీ ఉంటావా?" అన్నాడు అమర్.

" నేను మా అమ్మా వాళ్ళ దగ్గర ఉంటాలే, మీరు కొన్నాళ్ళుండి అక్కడకి వస్తారు కదా, అప్పుడందరం కలిసి వచ్చేద్దాం" అంది సవ్యతూ.

అప్పటినించీ అలాగే నడుస్తోంది. మొదట్లో చాలా బాధపడేది మెర్సీ. కానీ కాలం గడిచే కొద్దీ మర్చిపోయింది, అలవాటు పడింది.

పైకి మాత్రం " ఒకరకంగా బానే ఉంది, మా అత్తాకోడళ్ళిద్దరం ఒకరిమీదొకరు నేరాలు చెప్పుకోలేం కదా!" అంటూ నవ్వేది

మధ్యలో మెర్సీ తండ్రి పోయినప్పుడు కూడా వాళ్ళు వచ్చి పలకరించే ప్రయత్నం చెయ్యనప్పుడు మాత్రం ఆమెకి చాలా బాధనిపించింది.

పదమూడేళ్ళ తమ వివాహజీవితంలో ఎప్పటికైనా ఆ ఘడియ రాకపోతుందా? అని ఎదురుచూసింది. వాళ్ళ కొడుకుని, మనవల్నీ ఎంతో ప్రేమగా, శ్రద్ధగా చూసుకుంటోంది. అమర్ అన్న, అక్క వాళ్ళ కుటుంబాలకి ఎప్పుడు ఏ సహాయం కావాలన్నా చేస్తారు.

"నువ్వింత మంచిగా ఉన్నావు మెర్సీ, అయినా మా అమ్మా వాళ్ళు మారలేదు, ఏమిటో వారి ప్రవర్తన నాకే అర్థం కాదు" అని అమర్ బాధపడినప్పుడు కూడా మెర్సీ అనే మాట ఒకటే

"వాళ్ళు అనుకున్నా, లేకపోయినా మనమంతా ఒక కుటుంబం. ఎవరికే సహాయం కావాలన్నా చేసుకోవడం మన కనీస బాధ్యత. దీనికి వాళ్ళలో రావలసిన మార్పుకి ముడిపెట్టకూడదు అమర్" అనేది..

పథ్నాలుగేళ్ళ లో కనీసం ఒక్కసారైనా అత్తగారింటికి వెళ్ళగలనని అనుకుంది కానీ అది జరగలేదు.

అమర్ తండ్రికి ఆరోగ్యం విషమించడంతో, నాలుగు రోజుల క్రితమే పిల్లలని తీసుకుని వెళ్లాడు. వీళ్ళు వెళ్ళిన రెండు రోజులకే పరిస్థితి చేజారిపోతోందని, ఇంక కొన్ని గంటలేనని డాక్టర్ చెప్పారని అమర్ చెప్పడంతో తను కూడా వెళ్తే బావుంటుందని అనుకుంది. అదే మాట స్నేహితురాలితో చెప్పింది.

“వెళ్ళావా? ఆర్ యూ సీరియస్? అక్కడకి వెళ్ళాకా నీకు అవమానం తప్ప మరేమీ జరగదు! బాగా ఆలోచించుకో! అయినా ఒక్క రోజు కూడా నీ గురించి ఆలోచించని వాళ్ళ గురించి నువ్వెందుకు బాధపడాలి? వాళ్ళనలు మనుషులేనా? తమ కొడుకూ, మనవలూ పనికొస్తారా? ఆ ఇంటికి మూలస్థంభమైన కోడలు పనికిరాదేం? ఏమిటి నువ్వు చేసిన తప్పు? వాళ్ళ కమ్యూనిటీలో పుట్టకపోవడమా? వాళ్ళు నీమీద చూపించిన కోపంలో వందో వంతు కూడా నువ్వెప్పుడూ చూపించలేదు. నీ పిల్లల్ని పంపనంటే వాళ్ళేం చెయ్యగలిగేవారు? ఇప్పుడైనా ఆలోచించు” అంటూ ఆవేశపడింది మెర్సీ విషయమంతా తెలిసిన అనఘ.

దాంతో వెనక్కి తగ్గింది మెర్సీ.. అంతలోనే వాళ్ళెలా ఉన్నా, తనా ఇంటి కోడలు, వెళ్ళవలసిన బాధ్యత తనది అనుకుంది రోజంతా అలాగే డోలాయమానమైన ఆలోచనలతో గడిపింది.

అమర్ ని అడగడల్నుకోలేదు. ఇది తన నిర్ణయం అనుకుంది.

రాత్రంతా ఆలోచించుకుని వెళ్ళడానికే నిర్ణయించుకుంది. అందుకే అనఘ అంత ఆశ్చర్యపోయింది

" నాకూ రెండు రకాలుగా ఉంది అనఘ, కానీ అన్నీ పరికించి చూసి వెళ్ళాలనే అనుకుంటున్నాను. ఒక స్త్రీ కి తన భాగస్వామి దూరమైనప్పుడు మరోక స్త్రీ అవసరం ఎంత ఉంటుందో మా నాన్నగారు పోయినప్పుడు చూశాను. ఇప్పుడు మా తోడికోడలు, ఆడపడుచు కర్మకాండలు, బంధుమిత్రుల ని చూసుకోవడం లో బిజీ గా ఉంటారు కనక కనీసం ఆవిడ అనుమతిస్తే మా అత్తగారికి తోడుగా ఉండడానికి వెళ్ళాలని అనుకుంటున్నాను. ఆవిడ ఇప్పటికీ నన్ను ఇష్టపడకపోతే నేను చెయ్యగలిగినదేమీ లేదు కనక, మా అమ్మదగ్గరకి వెళ్ళి ఆవిడకి తోడుగా ఉంటాను. అంతకంటే నేను చెయ్యగలిగేదేముంది?" అంది సన్నగా నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ..

అనఘ ఏదో అనబోతుంటే "నాకు తెలుసు అనూ, నువ్వేమడుగుతున్నావో? మొన్నొక మాట అన్నావు గుర్తుందా? వాళ్ళనలు మనుషులేనా? అని.. వాళ్ళ సంగతి నాకు తెలీదు, నేను మాత్రం మనిషిని.." అంది స్థిరంగా.

[Click here to share your comments on this story](#)